Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ 39

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LADRIE)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ.—ΣΥΜΦΟΡΑ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΟΣ.—Ο ΜΕΓΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ.—ΤΟ ΜΟΝΟΞΥΛΟΝ.—ΝΕΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ.

Ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ πλέον, οἱ φυγάδες ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, χωρὶς νὰ ἀνταλλάξουν οὔτε μίαν λέξιν, μὴ τολμῶντες σχεδὸν οὔτε νὰ ἀναπνεύσουν. Ἔτρεχον μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς των, ἡ πορεία τῆς ὁποίας, κανονική, ἀθόρυβος, ἀστραπιαία, ὡμοίαζε πρὸς πτῆσιν νυκτοβίου πτηνοῦ.

Ἡ ὁδός, τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, ἦτο ἀνελπίστως εὐνοϊκὴ διὰ τὴν ὀνειρώδη αὐτὴν ποδηλατοδρομίαν. Χάρις εἰς τὴν ἀκατάπαυστον ἐργασίαν τῶν μυρμήκων, —ἐργατῶν λιλιπουτείων, ἡ φιλοπονία ὅμως τῶν ὁποίων ἔχει ἐνίοτε γιγαντιαῖα ἀποτελέσματα εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τῶν θαυμασίων, — ὁλόκληρος ἡ ὄχθη εἶχεν ἀνασκαφῆ εἰς ἀπέραντον ἔκτασιν καὶ ἐξομαλυνθῆ οὕτως, ὥστε θὰ ἔλεγες ὅτι βλέπεις στίβον ποδηλατοδρομίου ἐνώπιόν σου ἢ ὅτι κάποια εὐεργετικὴ χεὶρ εἶχεν ἰσοπεδώσῃ τὴν ὄχθην, ἐπίτηδες διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόδρασιν!

Ἡ νὺξ ἦτο βαθεῖα· μόνον οἱ ἀστέρες ἠγρύπνουν, καθιστῶντες, κατὰ τὴν ὡραίαν ἔκφρασιν τοῦ ποιητοῦ, τὰ σκότη ὁρατά. Οὐδεμία φωνή, οὐδεὶς θόρυβος, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σύμπτωμα καταδιώξεως· προφανῶς ὁ Γιάτας καὶ οἱ πολεμισταί του ἐκοιμῶντο βαθύτατα.

Οἱ φυγάδες ἐτόλμησαν ἐπιτέλους νὰ ἀναπνεύσουν, νὰ ὁμιλήσουν, νὰ σταθοῦν ὀλίγον πρὸς ἀνάπαυσιν. . . . Ἐδρόσισαν τὰ καίοντα χείλη των εἰς τὸν ποταμόν, ἔνιψαν τὰς χεῖράς των καὶ τὰ πρόσωπά των, ἔφαγαν τὰς βανάνας, τὰς ὁποίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρουν, τοῖς εἶχε παραδώσῃ ἡ καλὴ Μαργαρόνα, καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνῆλθον πάλιν ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα.

Τοιοῦτους μικροὺς σταθμοὺς ἔκαμαν ἀρκετοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός. Ὅταν ἐπιτέλους ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, ἡ ἄποψις τῆς χώρας, ἐντελῶς διαφορετική, τοὺς ἔκαμε νὰ πιστεύσουν ὅτι εἶχον ἐξέλθῃ πλέον ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ βαλείου τῶν Μπαροτσέ. Ἦσαν ὅμως κατάκοποι, ἐξηντλημένοι ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν. Κατῆλθον ἀπὸ τὸ ποδήλατον, τὸ ἔκρυψαν ἐπιμελῶς ἐντὸς πυκνοῦ θάμνου, καὶ αἱ δύο νεάνιδες ἐξηπλώθησαν ἐπὶ προχείρου κοίτης ἐκ βρύων καὶ φύλλων ξηρῶν, καὶ παρεδόθησαν ἀμέσως εἰς ὕπνον βαθύν. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Γεράρδος ἠγρύπνησεν ἐπ' αὐτῶν μὲ σταθερότητα, καὶ δὲν ἐκοιμήθη, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ ἐξύπνησεν ἡ ἀδελφή του.

Καὶ πάλιν ἐπέβησαν τοῦ ποδηλάτου καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ ταξείδιον, πάντοτε κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ὁδὸς ὑπεδεικνύετο ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ὁ φυσικὸς ἐκεῖνος στίβος ἦτο πολύτιμος βοηθός, τὸν ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰφίσουν ἄνευ σπουδαίου λόγου. Ποῦ διηυθύνοντο οὕτω; Πρὸς νότον! Τὸ ἐβεβαίωνεν ἡ πυξὶς τοῦ Γεράρδου, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ κυριώτερον... Ἂν ἡ Λοαγκούα ἦτο παραποτάμιον τοῦ Ζαμπέζου, ἤρκει νὰκολουθήσουν τὴν ὄχθην του, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν μεγάλον ποταμόν. Τότε πλέον θὰ εὑρίσκοντο πλησίον τοῦ Τράνσβααλ, πλησίον τῆς Πραιτωρίας, ὅπου ἔτεινον νὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλοι οἱ ναυάγοι.

Ἐταξείδευσαν οὕτως ἐπὶ ἓξ ὁλοκλήρους ἡμέρας, διανύοντες ἀπέραντα διαστήματα, τρεφόμενοι διὰ τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους εὕρισκον καθ' ὁδὸν ἐν ἀφθονίᾳ, πίνοντες ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, κοιμώμενοι ἐκ περιτροπῆς, καὶ διατηροῦντες, ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἐρημίας, θάρρος καὶ εὐψυχίαν ἀνωτέραν τῆς

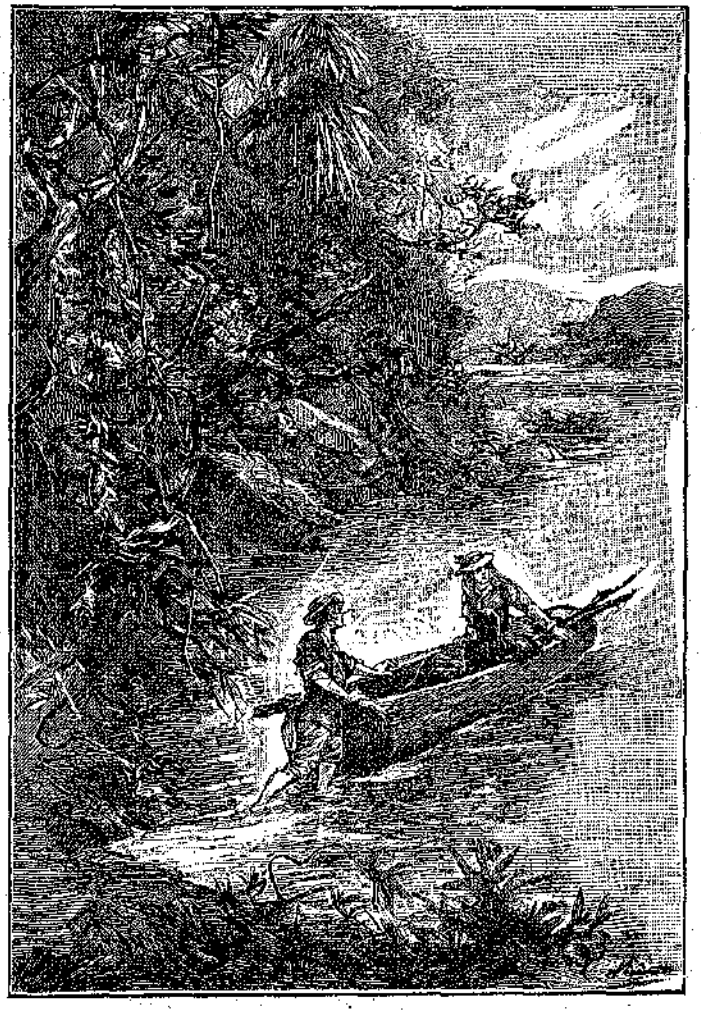

« Ὁ δὲ Γεράρδος, εἰσελθὼν εἰς τὸ νερὸν ἕως τὴν μέσην, ὤθησε τὸ μονόξυλον. » (Σελ. 314, στήλ. γ'.)

ἡλικίας των. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔκαμνον καὶ συναντήσεις ὄχι ἀκινδύνους: πότε ἔβλεπον ἀγέλην βουβάλων, ἐσκυμμένων πρὸς τὸ ὕδωρ καὶ πινόντων ἀπνευστί· πότε πάνθηρα, ἐξηπλωμένον νωχελῶς ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὡς γαλῆ πελωρία· πότε λεοπάρδαλιν, ὡρυομένην ἀπὸ τὰ πλησιόχωρα δάση· καὶ πότε, — ἐμφάνισις αὐτὴ φοβερωτέρα, — Κάφρους μὲ ἀπαισίας ὄψεις, ὡπλισμένους μέχρις ὀδόντων καὶ ἑστρατοπεδευμένους παρὰ τὸν ποταμόν. Πάντοτε ὅμως, τὸ παράδοξον τῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία τοὺς ἔφερε, καὶ ἡ ταχύτης αὐτὴ τῆς πορείας των, ἐγίνετο ἡ σωτηρία τῶν τριῶν ποδηλατῶν. Πολὺ πρὶν ἢ ὁ ἐχθρὸς δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ τί ἦτο ἡ παράδοξος ἐκείνη ὀπτασία, ἡ τρέχουσα μὲ ταχύτητα ἀνέμου, καὶ ἡ ὀπτασία ἐξηφανίζετο ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των! Ἄνθρωποι καὶ θηρία ἀπέμενον κατάπληκτοι, ἐνεοί, ἀβλαβεῖς... Τοῦτο δὲ συνέβαινε τόσον συχνά, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον πάντοτε τρόπον, ὥστε τὰ παιδία ἤρχισαν νὰ το συνειθίζουν καὶ νὰ το θεωροῦν ὡς διασκέδασιν. Καὶ αἱ συναντήσεις αὗται, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἔκαμνον πλέον νὰ γελοῦν, ἀντὶ νὰ τους φοβίζουν ὅπως πρῶτα, διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξειδίου.

Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τὸ τοπίον μετεβλήθη. Οὔτε ὄχθη ὁμαλὴ καὶ συνεχὴς πλέον, οὔτε στίβος. Τὸ ἔδαφος ἦτο πολὺ ἀνώμαλον, μὲ ἀποτόμους ἀνωφερείας καὶ κατωφερείας. Ἀδύνατον πλέον νὰ κολουθήσουν τὸν ροῦν τῆς Λοαγκούας! Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν ἠκολούθησαν ἄλλον δρόμον, καὶ εἰσῆλθον εἰς μίαν κοιλάδα, ἡ ὁποία εὑρέθη ἐμπρός των. Ἐδῶ τὸ ἔδαφος ἦτο ἀρκετὰ ὁμαλόν, καὶ ἡ πυξὶς τοῦ Γεράρδου ἔδειξεν ὅτι τώρα διηυθύνοντο σταθερώτερον, ἀκριβέστερον πρὸς νότον, παρὰ ὅταν ἠκολούθουν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἡ ὁποία ἔκαμνε μίαν μικρὰν παρέκκλισιν πρὸς ἀνατολάς. Ὁπωσδήποτε, οἱ γενναῖοι ταξειδιῶται ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρρος των, ὅ,τι καὶ ἂν συνέβαινε δυσάρεστον.

Ἦτο περίπου ἡ τετάρτη ὥρα τοῦ ἀπογεύματος. Οἱ φυγάδες ἐποδηλάτουν ἀπὸ πρωΐας ἐπὶ τῆς νέας ὁδοῦ, ὅταν ἔξαφνα τοὺς ἔπληξε συμφορὰ ἀνεπανόρθωτος: Κριγμὸς ἀπαίσιος ἀντήχησε. Τὸ ποδήλατον ἐκάμφθη, ἐθραύσθη, ἐσταμάτησε, καὶ τους κατέρριψεν ἀποτόμως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εὐτυχῶς, ἡτοιμάζοντο νὰ σταματήσουν, καὶ ἡ ταχύτης τῆς μηχανῆς δὲν ἦτο μεγάλη· διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἡ πτῶσις ὑπῆρξε σχετικῶς ἀνώδυνος, ἐνῷ ἄλλως ἠδύνατο νὰ ποδοῦ ὀλεθρία.

Πρῶτος ἐσηκώθη ὁ Γεράρδος καὶ μὲ μεγάλην του χαρὰν ἐβεβαιώθη ὅτι αἱ νεάνιδες δὲν εἶχον πάθῃ τίποτε. Ἀλλὰ φεῦ! τὸ ποδήλατον εἶχε πάθῃ πολύ. Τὸ στέλεχος — ἡ ψυχὴ τῆς μηχανῆς, — εἶχε σπασῃ εἰς δύο! . . .

Εἴπομεν, ὅτι οἱ ταξειδιῶται ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ μὴ χάσουν τὸ θάρρος των ποτέ. Δὲν το ἔχασαν λοιπὸν οὔτε τώρα, μολονότι τὸ δυστύχημα ἦτο τόσῳ μεγάλον. Καὶ μετὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς καταπλήξεως καὶ τῆς ἀμηχανίας, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξείδιον πεζῇ. Μήπως εἶχον νὰ κάμουν καὶ ἄλλο τίποτε;

Ὁ Γεράρδος ἀπέσπασε τὴν θήκην τῶν ἐργαλείων, διὰ νὰ την πάρῃ μαζύ του, καὶ ἔκρυψε τὸ συντετριμμένον ποδήλατον ἐντὸς κοιλώματος, τὸ ὁποῖον ἐσκέπασε μὲ κλάδους καὶ φύλλα ξηρά. Ἔπειτα ἔκαμεν εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων διάφορα σημάδια, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν κρύπτην. Καὶ μετὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτην, ἡ τριὰς τῶν ὁδοιπόρων ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Ὁποία διαφορὰ μεταξὺ τῆς νέας πορείας καὶ τῆς πορείας τῶν προηγουμένων ἡμερῶν! Ἀντὶ τῶν δεκαπέντε καὶ εἴκοσι χιλιομέτρων, τὰ ὁποῖα διήνυον ἄλλοτε καθ' ὥραν, μόλις καὶ μεταβίας διήνυον τώρα τρία ἕως τέσσαρα. Ἀλλ' ἡ καρτερία των ἔμελλε νὰ ταμειφθῇ ταχέως. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, μόλις ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν κοιλάδα, ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των τὸ πλέον ἀνέλπιστον θέαμα.

Εἰς τὴν ἄκραν ἀπεράντου πεδιάδος, ἡ ὁποία ἠνοίγετο εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων κάτωθέν των, μέγας ποταμὸς ἐκύλιε τὰ ἡσυχα νάματά του πρὸς δυσμάς.

Ὁ Ζαμπέζος!.. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ἄλλος, παρὰ ὁ Ζαμπέζος! Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Κοραλία ἐπείσθησαν περὶ τούτου μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα. Τόση μεγαλοπρεπὴς γαλήνη μόνον εἰς «τὸν πατέρα τῶν ποταμῶν» τῆς νοτίας Ἀφρικῆς ἠδύνατο νανήκῃ... Οὕτως ἡ καταστροφὴ τοῦ ποδηλάτου ὑπεβιβάζετο εἰς δυστύχημα ὅλως ἀσήμαντον, ἀφ' οὗ ἡ χρησιμότης του, ἐν πάσῃ περιπτώσει, θὰ ἔπαυε παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ τούτου, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο τώρα νὰ διαπεράσουν. Ἀλλὰ πῶς;

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου ἀπησχόλησεν ἀμέσως τὸν νοῦν τοῦ Γεράρδου. Ἐγκαταστήσας τὴν ἀδελφήν του καὶ τὴν Λίναν ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς μεγάλου δένδρου, κατῆλθε μόνος μέχρι τῆς ὄχθης, διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν περιοχήν. Οὔτε ἴχνος ἀνθρώπου, οὔτε ἴχνος πλοιαρίου. Ὁ ποταμὸς ἔρρεε διαυγὴς καὶ σιγηλὸς ἐπὶ κοίτης ἄμμου, ἄνευ ρυτίδος εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Ὁ Γεράρδος ἔρριψεν ὀλίγα ξυλάρια καὶ εἶδεν ὅτι ἡ δύναμις τοῦ ρεύματος ἦτο ἀσθενεστάτη. Εὐχάριστον τοῦτο, διότι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα νὰ διαπεράσουν τὸν ποταμὸν μὲ τὰ προχειρότερα μέσα.

Ἡ θέα μεγάλου κορμοῦ δένδρου ξηροῦ, τὸν ὁποῖον πρόσφατος πλημμύρα εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἐνέπνευσεν εἰς τὸ παιδίον ἰδέαν τολμηράν. Διατί νὰ μὴ μεταβάλῃ τὸν κορμὸν τοῦτον εἰς μονόξυλον; Τὸ ἐγχείρημα θὰ ἦτο βέβαια δύσκολον, ἀλλ' ὄχι ἀκατόρθωτον. Ἡ λεπτομερεστέρα ἐξέτασις τοῦ κορμοῦ τὸν ἐνεθάρρυνεν ἀκόμη περισσότερον. Τὸ ἐσωτερικόν, ἡ ψίχα, εἶχε σαπίσῃ καθολοκληρίαν, καὶ ἠμποροῦσε νὰ την σκάψῃ μὲ ὅσην εὐκολίαν καὶ ἕνα κολοκύθι.

Ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἴδησιν εἰς τοὺς συντρόφους του, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ τρία παιδία ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν. Εἰς ὀλίγας ὥρας, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐργαλείων τοῦ ποδηλάτου, κατώρθωσαν νὰ κατασκάψουν ἐντὸς τοῦ κορμοῦ, κοίλωμα ἀρκετὸν νὰ περιλάβῃ καὶ τοὺς τρεῖς. Κατόπιν ἤναψαν πῦρ μὲ τὸν φακὸν τοῦ Λεγκέν, — ὁ ὁποῖος τοῖς τον εἶχε χαρίσῃ γενναιοφρόνως, — καὶ ἔκαυσαν τὸ περιττὸν μέρος τοῦ κορμοῦ, ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα, εἰς τρόπον ὥστε τῷ ἄφισαν μῆκος τεσσάρων μόνον μέτρων. Ἡ ἐργασία αὐτὴ κατηνάλωσεν ὅλον τὸ ἀπόγευμα, ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ἡ τριὰς τῶν ὁδοιπόρων κατεῖχε μονόξυλον χονδροειδὲς βεβαίως καὶ προϊστορικὸν τὴν ὄψιν, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἱκανὸν νὰ πλεύσῃ ἐπὶ τοῦ γαληνιαίου ἐκείνου ποταμοῦ.

Τὴν ἑπομένην, κατεσκεύασαν ἀπὸ μακροὺς κλώνους δένδρων δύο προχείρους κώπας. Τὸ μονόξυλον ἦτο ἕτοιμον· δὲν ἔλειπε τώρα παρὰ μόνον ἡ καθέλκυσις. Πρὸς τοῦτο ἐδέησε νὰ σκάψουν μετὰ κόπου εἰς τὴν ἄμμον καὶ ὑπὸ τὸ μονόξυλον, ἐν εἶδος τάφρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ τὸ νερόν, οὕτως ὥστε νὰ διευκολυνθῇ ἡ καθέλκυσις τοῦ πλοιαρίου, μέχρις οὗ θὰ ἐκπέπλεεν.

Ἡ ἐργασία αὕτη, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Λίνα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, κατέβαλεν ὅλας της τὰς δυνάμεις, συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ την ἐμψυχώσῃ, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται πλέον τὸν κίνδυνον, καὶ νὰ ἐπιβιβασθῇ μετὰ τῆς μεγαλητέρας εὐκολίας, μόλις ἐδόθη ἡ διαταγή. Ἡ Κοραλία ἔκαμε τὸ ἴδιον. Ὁ δὲ Γεράρδος, εἰσελθὼν εἰς τὸ νερὸν ἕως τὴν μέσην, ὤθησε τὸ μονόξυλον καθέτως πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ρεύματος, καὶ δὲν ἐπεβιβάσθη καὶ αὐτός, παρὰ μόνον ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι τὸ σκαφίδιον ἔπλεε καὶ ἀντεῖχε λαμπρά.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΚΙ ΚΑΙ ΧΕΛΙ

(Μῦθος Κοιλῶφ)

Μιὰ 'μέρα ἕνα παιδάκι 'στὰ χορτάρια
οὰν εἶδε κᾶτι τι χωρὶς ποδάρια
νὰ ἕρπῃ, τὸ θαρρεῖ ὅτι εἶνε χέλι
κι' ἀπλώνει νὰ το πιάσῃ τολμηρό.
Μὰ ὦς βλέπει ὅτ' ἦταν φεῖδι τρομερό,
ἀμέσως ὀπισθοδρομεῖ καὶ θέλει
νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τοῦ τρέμουνε τὰ μέλη
καὶ μένει ἐκεῖ σὰν τὸ κεράκι ὡχρό.
Τὸ φεῖδι ἀτάραχ' ὅμως καὶ ψυχρό:
«—Φίλε μου, εἶπε, ἂν ἤθελε τολμήσῃ
τὸ χέρι σου ἐπάνω μου νὰ ἐγγίσῃ...
τὸν θάνατό σου εἶχ' ἀποφασίσῃ·
γιατ' ἡ κακία, μάθε, προχωρεῖ
διπρόσωπη καὶ πάντα δολερή·
κι' ἂν τώρα σ' ἔσωσε ὁ Θεός, ἀλλὰ
μάθε ἀπὸ ἐμὲ καὶ πρόσεχε καλά:
Ποιὸς εἶν' ὁ ἀπέναντί σου πρὶν γνωρίσῃς,
παιγνίδια καὶ φιλίες μὴν ἀρχίσῃς!»

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΚΟΡΑΞ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ὑπὸ J. LACASSAGNE)

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 310.)

«Διατί λοιπὸν — ἐξηκολούθησα, — νὰ κάμνῃς τόσῳ κακὴν χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας σου; διατί νὰ ἔχῃς τὰ βανδαλικὰ αὐτὰ ἤθη, τὰ λῃστρικὰ αὐτὰ ἔνστικτα; Ἀ, πόσον ὀλίγον ὁμοιάζεις μὲ τὰς ὡραίας καὶ λευκὰς ἐκείνας περιστερές, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν εἰς τὴν γειτονικήν στέγην! Τὰς βλέπεις; Βλέπεις πόσον φρόνιμοι εἶνε, καὶ μὲ τί χάριν ἀναπτύσσουν ὑπὸ τὸν ἥλιον ὡς ριπίδια τὰς λαμπρὰς των οὐράς;»

Οὕτως ὡμίλησα πρὸς τὸν Κοκόν. Μὲ ἤκουσε σοβαρός, στιλβόνων ὁλονὲν διὰ τοῦ ῥάμφους τὰ μακρά του πτερά. Ἐν τούτοις ὁ ὀφθαλμός του ἔμενεν αἰνιγματώδης, συστρεφόμενος ὡς ζωντανὸν τοπάζιον, ἐντὸς θήκης ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον. Τί συνέβαινεν ἄρά γε μέσα εἰς τὸ χονδρόν του κεφάλι; Βεβαίως μετενόει· εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἦτο τόσον φρόνιμος, ὅσον καὶ αἱ περιστεραὶ τοῦ γείτονος. Ὁπωσδήποτε αἱ τύψεις του δὲν μοι ἐφαίνοντο καὶ σπουδαῖαι. Τί περιμένετε ἀπὸ ἕνα πουλί; Περιεφέρετο καμαρωτός, ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἄμμου, ἀμέριμνος, ἀπαθής, πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν κύριόν του, πρὸς τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχεν ἀναθρέψῃ ἀπὸ μικρόν, ταγίζων αὐτὸν μὲ τὰ χείλη του καὶ θερμαίνων, διὰ νὰ λησμονῇ τὴν φωλεάν, μὲ τὴν πνοήν του καὶ μὲ τὰς θωπείας του...

«Πήγαινε, τῷ εἶπα· σὲ ἀγαπῶ ὅπως πρῶτα· πήγαινε νὰ χαρῇς τὴν ἐλευθερίαν σου!»

Ἐπέταξεν ἠρέμα, ἔκαμε πολλάκις τὸν γύρον τοῦ κήπου, ἐγγίζων μόλις τὰς κορυφὰς τῶν φιλυρῶν, κατόπιν ἀνυψωθεὶς μ' ἐξαισίαν ὁρμήν, μετεωρίσθη πρὸς στιγμὴν μὲ τὰς πτέρυγας ὁλανοίκτους, ἀπλανεῖς, καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

* * *

Φεῦ! ποῖος εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ: «Δὲν θὰμαρτήσω πλέον»; Οὐδὲν ἀσταθέστερον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποφάσεως, οὐδὲν εὐθραυστότερον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως, οὐδὲν ἀσθενέστερον τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως! Διατί λοιπὸν νὰπαιτῶμεν τὴν τελειότητα ἀπὸ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον κατώτερα ἡμῶν, ὥστε μερικοὶ φιλόσοφοι τὰ ὠνόμασαν «μηχανὰς ἀσυνειδήτους»;

Ὁ Κοκὸς δὲν μετενόησε, δὲν ἐδιορθώθη. Κάθε στιγμὴν καὶ νέα ἄθλα, καὶ νέα παράπονα, καὶ νέαι αἰτήσεις περὶ ἀποζημιώσεως. Τὸ πλῆθος τῶν ἀπαιτητῶν μ' ἐπολιόρκει καθημερινῶς. Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, εἰς τὴν εἴσοδον, εἰς τὰς κλίμακας, — παντοῦ ἄνθρωποι μὲ λογαριασμούς!

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς Κοκὸς ἦτο διαβολικώτατον πλάσμα. Ἡ πονηρία του δὲν εἶχεν ὅρια. Πότε ἔκλεπτεν ἀπὸ τὸν γείτονα ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ὁποῖα εὕρισκεν εἰς τὸ μαγειρεῖον· πότε ἐξηρέβιζε τοὺς σκύλους τῆς συνοικίας, τοὺς ὁποίους καθίστα ἐκμανεῖς ἀπὸ ὀργήν· μίαν ἡμέραν ἔβγαλε τὸ μάτι τῆς γάτας, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν ἡ γειτόνισσα, — δυστύχημα τοῦτο ἀνεπανόρθωτον, καὶ ἐπὶ τέλους ... ἀλλὰ μὲ αὐτὸ πλέον τὸ ποτήριον ὑπερεξεχείλισε καὶ ἡ ὑπομονὴ ἐξηντλήθη.

Ἕνα πρωὶ μ' ἐξύπνησεν ὁ κώδων τῆς εἰσόδου, κρουόμενος λυσσωδῶς. Ἦτο ὁ κηπουρός, ὁ ἄλλοτε μάρτυς τῆς κλοπῆς τοῦ δακτυλίου, καὶ ἤρχετο καὶ αὐτὸς μὲ σωρὸν παραπόνων καὶ ἀπαιτήσεων.

«Κύριε! ἀνέκραξε μόλις μὲ εἶδεν· εἶνε ἀνυπόφορον! εἶνε φοβερόν! ὁ κόρακάς σας....

— Ἡσύχασε, καλέ μου ἄνθρωπε, ἐψιθύρισα. Κάθησε πρῶτα καὶ ὕστερα μοῦ διηγῆσαι τὰ παθήματά σου.

Καὶ ἅμα ἐκάθησε,

— Λοιπόν, τί τρέχει; τὸν ἠρώτησα ἀνήσυχος.

— Λοιπόν, νὰ τί τρέχει ὑπέλαβεν ὁ κηπουρός. Χθὲς ὁ κόρακάς σας ... ἀλήθεια, πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι αὐτὸ τὸ πουλὶ δὲν με χωνεύει καθόλου ... καὶ ἔχει μεγάλο ἄδικο, γιατί κ' ἐγὼ ἀγαπῶ τὰ ζῶα· κ' ἐγὼ ἔχω ἕναν ὡραῖο παπαγάλο καί...

— Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, σὲ παρακαλῶ, εἶπα ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος.

— Τὸ λοιπόν, κύριέ μου, χθὲς ἐρότευα σαλατικὰ 'ς ἕνα κομμάτι τοῦ περιβολιοῦ μου, πού το ἔσκαψα, τὸ ἐκαθάρισα, τὸ ἔσταξα, τὸ ἐλίπανα, μὲ τὴν τέχνη που ξέρω ἐγώ... Ἅμα ἐτελείωσα, ἐγύρισα πίσω μου νὰ ἰδῶ πῶς φαίνεται. Τί νὰ ἰδῶ; Πῶς δὲν μου ἦλθεν ἀποπληξία! Ὅλα τὰ σαλατικὰ ἦταν ἀναποδογυρισμένα, βγαλμένα ἔξω ἀπὸ τὴς τρύπες των, μὲ τὶς ρίζες 'στὸν ἀέρα. Ἐκεῖ κοντὰ νὰ καὶ ὁ κόρακάς σας, ποῦ κατεγίνετο νἀποτελειώσῃ μὲ τὴ μύτη του ἕνα μεγάλο σκουλῆκι... Καὶ εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: Ὁ διάβολος ἔβαλε τὴν οὐρά του, ἢ μήπως ἐγὼ ἐκουρκούτιασα πειὰ καὶ δὲν ξεύρω τί μου γίνεται; Καὶ ἄρχισα πάλι τὴν ἐργασία, καὶ ἐξαναφύτευσα τὰ σαλατικά μου, ὅσῳ μποροῦσα βαθύτερα. Δὲν εἶχα τελειώσῃ ἀκόμα, καὶ γυρίζω πάλι πίσω μου. Ἀ, ὄχι, δὲν ἐκουρκούτιασα! ὁ διάβολος, δηλαδὴ ὁ κόρακάς σας τὰ εἶχε κάμῃ ὅλα! Φαντασθῆτε ὅτι μὰκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω μὲ πονηριά, καὶ ὅσῳ ἐγὼ ἐφύτευα, ἐκεῖνος ἐξεφύτευε! Καμμιὰ ἀμφιβολία, γιατί 'στὸ στόμα του ἐκρατοῦσε μιὰ ρίζα... Ἅμα εἶδε πῶς τον ἀνεκάλυψα, ἔφυγε φωνάζοντας σὰν δαιμονισμένος. Ἄχ καὶ νὰ τον ἔπιανα!»

Ἦτο κωμικὸς ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγανακτήσει του ὁ ἄγαθος κηπουρός, καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ μὴ γελάσω. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ λάβω αὐστηρότερα μέτρα, καὶ κατεδίκασα τὸν Κοκὸν εἰς φυλάκισιν.

* * *

Τὸν ἔκλεισα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, — εὐρύχωρον ὅμως ὀρνιθῶνα, δεχόμενον τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιον ἀπὸ μίαν μεγάλην θυρίδα, ἡ ὁποία ἐκλείετο μὲ μετάλλινον δικτυωτόν. Κατ' ἀρχὰς ἀπεποιήθη πᾶσαν τροφήν, — ἁπλοῦν κ ά κ ι ω μ α βέβαια· ἐσκάλωσεν ἐπάνω εἰς μίαν ῥάβδον, τὸ σύνηθες πέταυρον τῶν ὀρνίθων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὰς ἐξεδίωξε σατραπικῶς, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, ἄφωνος, ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἀπωλολότος παραδείσου του.

Ἐν τούτοις ὁ χειμὼν ἐπλησίαζε, μετ' ὀλίγον τὰ φύλλα ἔπεσαν καὶ παγερὸς ἄνεμος ἔστενε τώρα διὰ τῶν κλάδων τῶν ὑψηλῶν φιλυρῶν. Ὁ Κοκὸς ἐσυνείθισε τὴν φυλακήν του· ἡ φαιδρότης τῷ ἐπανῆλθε καὶ μετ' αὐτῆς τὸ ἔνστικτον τῆς καταστροφῆς. Κατεδίωκε τὰς ὄρνιθας, αἱ ὁποῖαι ἔφευγον πρὸ τοῦ μαύρου ἐχθροῦ περιδεεῖς, καὶ συνέτριψε τὰς κεφαλὰς δύο μικρῶν ὀρνιθίων. Διεσκέδαζε τὴν πλῆξιν τῆς φυλακῆς δι' αἱματοχυσίας!.. Αὐτὸ γίνεται ἐνίοτε καὶ εἰς τὰς φυλακὰς τῶν ἀνθρώπων. . .

Ἀλλὰ τὴν ἄνοιξιν, τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Ὁ Κοκὸς ἔγινε μελαγχολικός. Ἔμενεν ἡμέρας ὁλοκλήρους ἀκίνητος, ἐπιμόνως ἐστραμμένος πρὸς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνοστάλγει. Τὸ πτέρωμά του ἐξεθώρισεν, αἱ πτέρυγές του ἐμάδησαν, τὸ βλέμμα του ἐσβέσθη.

[Ἕπεται τὸ τέλος.]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΡΑΣΙΔΑΣ Κ. ΔΕΚΑΒΑΛΛΑΣ

Βραβευθείς
ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ρωβέρτος Γυϊσκάρδος
εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.
(Ἴδε φυλλάδ. ον 35ον, σελ. 286).

Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 308)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΟΙ ΓΚΟΥΕΡΙΛΛΙΕΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΔΡΑΓΟΝΟΙ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΝ ΕΚΠΛΗΞΙΝ.

Ἐπὶ πολὺ οἱ αἰχμάλωτοι περιέμειναν νέαν εἰσβολήν· ἐν τούτοις ὅμως δὲν συνέβη τίποτε. Φαίνεται ὅτι οἱ Ἱσπανοὶ εἶχον παραιτηθῆ τοῦ πρώτου σχεδίου των, ὁριστικῶς. Διὰ περισσοτέραν ὅμως ἀσφάλειαν, οἱ φίλοι μας ἐξηρεύνησαν τὸ ὑπόγειον. Τὸ πρῶτον σπήλαιον εὑρέθη κενόν, καὶ ὁ λίθος, ὁ ὁποῖος ἔκλειε τὴν εἴσοδον, εἶχε τεθῆ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

Χάρις εἰς τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐβασίλευεν εἰς τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ ὑπογείου, οἱ Γάλλοι ἠμπόρεσαν νὰ ἴδουν τοὺς ἐχθρούς των, ἀθέατοι αὐτοί, διὰ τῶν σχισμάτων τοῦ βράχου.

Οἱ δραγόνοι εἶχον δέσῃ τοὺς ἵππους των καὶ ἀνεπαύοντο ἡσύχως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀδελφικῶς ἀναστρεφόμενοι μετὰ τῶν γκουερίλλιέρων.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ὁμίλου τῶν στρατιωτῶν, εἰς ἐπιλογίας τῶν δραγόνων,—διοικῶν τὸ ἀπόσπασμα ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐφονεύθη ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός, — ἐφαίνετο συνομιλῶν ζωηρότατα μετὰ τοῦ Ρενὼ καὶ τοῦ Μπρόουν.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, οἱ δύο πανοῦργοι τῷ ἔλεγον ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν ἠδύναντο νὰ διαφύγουν, διότι τὸ ὑπόγειον δὲν εἶχεν ἄλλην διέξοδον, εἰμὴ τὴν πρὸς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν τόσῳ καλῶς φρουρουμένην.

Ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν τριῶν ἐξηκολούθει, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐφαίνετο πειθόμενος. Οἱ πανοῦργοι ἐκάθησαν, ὁ ἐπιλοχίας ἐξεδίπλωσεν ἕνα χαρτὶ καὶ ὁ Μπρόουν ἐξέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ κάποιον σχέδιον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἱ πολιορκούμενοι εἶχον συναθροισθῆ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ ὀχυρωθῶμεν 'στὰ γερά.

— Καλὴ ἰδέα! ἐπεδοκίμασεν ὁ Πασίχαρος.

— Καὶ εἶνε εὔκολο νὰ γίνῃ, προσέθεσεν ὁ Ρογῆρος· ἀρκεῖ νὰ σπρώξωμεν ἕνα κομμάτι βράχο εἰς τὴν εἴσοδον, ἐμπρὸς 'στὴν πέτραν ποὺ μας χρησιμεύει ὡς θύρα.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω, ὑπέλαβεν ὁ πρώην δραγόνος.

Καὶ δράξας πελώριον τεμάχιον βράχου, τὸ ἐκύλισε, ὄχι καὶ μὲ πολὺν κόπον, μέχρι τοῦ ὑποδειχθέντος μέρους. Τώρα πλέον ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἔτσι θὰ εἴμεθα σὰν 'στὸ σπίτι μας! εἶπε κατευχαριστημένος ὁ Πασίχαρος· τώρα πρέπει νὰ το σιγυρίσουμε καὶ νὰ καθήσουμε.

— Τὸ σιγύρισμα δὲν θὰ παιτήσῃ πολλὴν ὥραν, παρετήρησεν ὁ Ρογῆρος, διότι δὲν ἔχομεν τίποτε!

— Τὸ νοῦ μας εἰς τὸν ἐχθρό! εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Καθένας μας πρέπει νὰ φυλάγῃ σκοπὸς μὲ τὴν σειράν του, καὶ ἔτσι θὰ ποφύγωμεν κάθε ἐξαφνικὴν ἐπίθεσιν.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ παμψηφεί, καὶ ἀμέσως εἷς ἐκ τῶν χωροφυλάκων ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν θύραν.

Κατ' ἀρχὰς οἱ φυλακισμένοι ἐκάθησαν ἥσυχοι, διότι εἶχον τῳόντι μεγάλην ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἅμα ἐπέρασεν ὅμως ὀλίγη ὥρα, ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ παραπονοῦνται διὰ τὴν ἀπραξίαν των.

— Ἄ, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι! ἀνέκραξεν ὁ Πασίχαρος. Αὐτοὶ οἱ μασκαράδες ἐκάθησαν καὶ μας φυλάγουν ἀπέξω. Ἂν εἴχαμεν ζωοτροφίας, αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν καὶ πολὺ δυσάρεστο· δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχουμε οὔτε ψίχουλο, καὶ μάλιστα ἡ κοιλιά μου ἄρχισε τὸν ταμπουρᾶ...

— Ἔχεις δίκηο, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος· δὲν μπορεῖ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα κλεισμένοι....

— Μέσα 'στ' ἀμπάρι! συνεπλήρωσεν ὁ Παπαφίγκος.

— Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ βροῦμε τρόπο....

— Νἀνεβοῦμε 'στὸ κατάστρωμα! συνεπλήρωσεν καὶ πάλιν ὁ Παπαφίγκος.

— Τὸ κατ' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ὁμολογῶ ὅτι δὲν βλέπω γιὰ τὴν ὥρα κανένα... Τί; νὰ τα βάλωμε μὲ τοὺς δραγόνους μαζὶ καὶ μὲ τοὺς γκουριλλιέρους;.. ἀδύνατον!

— Καὶ ὅμως.... διέκοψεν ὁ Ρογῆρος.

— Ἄ, θὰ ἦτο τρέλα σωστή· εἴμεθα μόνον ἑπτὰ ἐναντίον ἑξήντα, καὶ δὲν ἔχουμε οὔτε ὅπλα οὔτε πολεμοφόδια... Νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος; Καὶ αὐτὸ πάλιν ἀδύνατον!

— Βεβαιότατα.

— Σταθῆτε, παιδιά· εἶπεν ὁ Παπαφίγκος· ὁ ταγματάρχης Δυβάλ, ἅμα ἰδῇ ὅτι λείπουμε, μπορεῖ νὰ μας....

— Ὄχι, δὲν περιμένω νὰ μας ἔλθῃ ἀπὸ ἐκεῖ καμμία βοήθεια... δυστυχῶς!

— Γιατί;....

— Ἡ παρουσία τῶν δραγόνων ἀποδεικνύει ὅτι ἐδῶ κάπου θὰ εὑρίσκεται πολυάριθμος ἐχθρικὸς στρατός. Ὁ ταγματάρχης θὰ ἐνόησε βέβαια ὅτι κινδυνεύει νὰ προσβληθῇ ἀπὸ δυνάμεις ἀνωτέρας τῶν ἰδικῶν του, θὰ διέλυσε τὴν στρατοπέδευσιν καὶ θὰ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του

— Ὁ Λαδουρέκος ὅμως....

— Μὰ λησμονεῖς ὅτι ὁ Λαδουρέκος εἶνε πληγωμένος καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινηθῇ;

— Ἀλήθεια· κ' ἐγὼ τὸ εἶχα ξεχάσῃ.... ὤ, φουρτούνα ποὺ μας βρῆκε! Πᾶνε τὰ ψέμματα! αὐτὴ τὴ φορὰ δέν τη γλυτώνουμε.

— Καὶ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς νὰ βάλῃ τίποτε 'στὸ στόμα του! ἐστέναξεν ὁ Πασίχαρος.

— Βάλε μιὰ δέστρα 'στὸ τομάρι τῆς κοιλιᾶς σου! συνεβούλευσε μὲ σοβαρότητα ὁ Πεζοναύτης.

— Νὰ εἴχαμε τοὐλάχιστο τὰ ἄλογα!

— Ναί, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, θὰ τα ἐκαβαλικεύαμε καὶ θὰ ἐκάμναμε τὴν ἔφοδο μιὰ χαρά....

— Ὄχι δά, θὰ τα ἐτρώγαμε, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Πασίχαρος.

— Μπᾶ! ἔκαμε σκανδαλισθεὶς ὁ Πεζοναύτης.

— Τί νομίζεις; εἰς τὸν πόλεμο τρώγει κανεὶς ὅ,τι τύχῃ!

— Ἡ συζήτησις εἶνε περιττή, ἀφ' οὗ δὲν ἔχουμε ἄλογα, παρετήρησεν ὁ Ρογῆρος.

— Ὁ μοῦτσος ἔχει δίκηο.

— Τελοσπάντων, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ περιμένουμε....

— Ὡς πότε; ἠρώτησεν ὁ Πασίχαρος.

— Ὡς νὰ μας ἔλθῃ καμμιὰ καλὴ ἰδέα, κανένα σχέδιον σωτηρίας. Πρὸς τὸ παρόν, ἡσυχία καὶ σιωπή.

Ὁ χωροφύλαξ ἐσιώπησε, καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς μίαν γωνίαν, προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθησαν, ἐγκαρτερροῦντες, ἀφ' οὗ δὲν εἶχον τί ἄλλο νὰ κάμουν.

Ὁ Παπαφίγκος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, διότι ἦτο ἡ σειρά του νὰ φρουρήσῃ.

Ὁ Ρενώ, ὁ Μπρόουν καὶ ὁ ἐπιλοχίας τῶν δραγόνων ἐπρογευμάτιζον ἡσύχως, ἐστραμμένοι πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου· οἱ σκοποὶ ἐδημάτιζον ἐπάνω κάτω, οἱ δὲ δραγόνοι καὶ οἱ γκουριλλιέροι, ἐξηπλωμένοι εἰς τὸν ἥλιον, ἐκοιμῶντο μακαρίως.

Μετὰ μακρὰν σιωπήν, εἷς τῶν χωροφυλάκων ἀνέκραξεν ἔξαφνα:

— Μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα!.. Ἂν φάξωμε σὲ ὅλα τὰ μέρη, μποροῦμε νὰ βροῦμε εἴποτε φαγώσιμο· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐψάξαμε καλὰ ὅλο τὸ ὑπόγειο.

— Μπράβο! μπράβο! ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ Πασίχαρος· ἔχεις πολὺ δίκηο, παλλικάρι μου· πῶς δὲν το ἐσυλλογισθήκαμε αὐτὸ προτήτερα;

— Ἂς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ Ρογῆρος· ἀμφιβάλλω πολὺ ὅμως ἂν θὰ βροῦμε ἐδῶ μέσα τρόφιμα· φαίνεται ὅτι 'ς αὐτὸ τὸ διαβολότοπο δὲν τὤχουν συνήθεια νὰ τρώγουν!

Ἡ ἔρευνα ἤρχισεν ἀμέσως. Ἐκτὸς τοῦ μαρκησίου, ὁ ὁποῖος ἔμεινε φρουρὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ Παπαφίγκου, οἱ λοιποὶ ἄνδρες διεσπάρησαν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ ὑπογείου. Εἰς τὸ πρῶτον σπήλαιον δὲν εὗρον τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον μερικὰ καυσόξυλα. Οἱ φυλακισμένοι ὅμως δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος των, διότι, καθὼς παρετήρησεν ὁ Πασίχαρος, ἂν ὑπῆρχε καμμία κρύπτη, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως· ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσουν πολύ. Ἐν τούτοις αἱ ἔρευναι ἀπέβαινον μάταιαι, καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἤρχισαν νὰ ἀπογοητεύωνται. Χωρὶς πολεμοφόδια, χωρὶς ζωοτροφίας, τί θὰ ἐγίνοντο;.. Ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου ἐπέστρεψαν καὶ κατεκλίθησαν ἐκ νέου, ἄπρακτοι, ἐκτὸς τοῦ Παπαφίγκου, ὁ ὁποῖος ἐπέμενεν ἐρευνῶν καὶ εἰς τὰς σκοτεινοτέρας γωνίας. Ἐκράτει ἕνα δαυλὸν ἀπὸ πεῦκον, καὶ ἐξήταζε προσεκτικῶς κάθε τοίχωμα, κάθε κοιλότητα, κάθε πτυχὴν τοῦ βράχου. Ἔξαφνα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς:

— Οὐρρά! ἔβαλα πλώρη κατὰ τὴν ἀποθήκη!

Ἀμέσως οἱ σύντροφοί του τὸν περιεστοίχισαν.

— Πιάσε τὸ δαδί! εἶπεν εἰς ἕνα στρατιώτην. Ἐσύ, Πασίχαρε, πλησίασε νὰ με βοηθήσῃς. Ἄ, γεια σου!

Καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πρώην δραγόνου, κατώρθωσε νὰ ποσύρῃ ἀπὸ μίαν κρύπτην, τὸ ἓν κατόκι τοῦ ἄλλου, τρία βαρέλια καὶ ἕνα σάκκον.

(Ἑπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

[Τὴν κατωτέρω διήγησιν ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος μυθιστορήματος τοῦ Henri Malin 'Ὑπὲρ Πατρίδος, διὰ νὰ πολαύσουν μερικὰς ἐκ τῶν ὡραιοτάτων του σελίδων κ' ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι δὲν ηὐτύχησαν νὰ ἀποκτήσουν μέχρις ὥρας τὸ ἔξοχον τοῦτο βιβλίον. Σ. τ. Δ.]

Η ΑΜΥΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Τὸ γεῦμα εὑρίσκετο περὶ τὰ τέλη.

Ὁ Γκαγιὼ ἑτοιμάζετο νὰ κόψῃ καὶ διανείμῃ τὴν πήτταν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔβλεπα μὲ λαιμαργίαν, ὅτε αἴφνης ἔστα-μάτησε μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς τὴν ὁδὸν καὶ διὰ μιᾶς ἀνεσκίρτησε.

Παρετηρήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀνήσυχοι, ἀλλ' οὐδὲν τὸ ἀσύνηθες εἴδομεν.

Αἰφνιδίως ἐκτύπησε διὰ τῆς παλάμης του τὴν τράπεζαν, ἐξέφερεν ἠχηρὰν βλασφημίαν καὶ ἐκραύγασε:

—Νά τους! νά τους!

— Τί εἶνε; ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του ἔντρομος.

—Οἱ Πρῶσσοι!

— Ἄ, Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα, κάτωχρος ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἠγέρθημεν ἐκ τῆς τραπέζης.

— Κυττάξατε, μᾶς εἶπεν ὁ Γκαγιώ, βλέπετε τὰ δύο μαυράδια ἐκεῖ κάτω; εἶνε δύο οὐλάνοι· ἔρχονται νὰ κατοπτεύσουν. Τώρα νὰ ἰδῆτε, μασκαράδες!. θὰ σας δείξω ἐγώ!

Ὥρμησε καὶ ἥρπασε τὸ κεκρυμμένον τουφέκιόν του· ἀλλ' ἡ Ἀντωνιέττα εἶχε κρεμασθῆ εἰς τὸν λαιμόν του, καθικετεύουσα αὐτόν, ἔξω φρενῶν:

—Ροβέρτε, ἐφώναξε, Ροβέρτε! κάθησε ἥσυχος! μὴ κάμῃς τίποτε· ἐκεῖνοι εἶνε δυνατώτεροί μας· θὰ κάψουν τὸ χωριό!.. θὰ σφάξουν ὅλους τοὺς κατοίκους!.. συλλογίσου, θὰ γίνῃς ἀφορμὴ τρομακτικῆς συμφορᾶς.

— Γνωρίζω τὸ καθῆκόν μου, ἀπήντα ὁ δασοφύλαξ, ἀποσπώμενος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της. Ἄφισέ με, διότι δὲν πρέπει νὰ χάνω οὔτε στιγμήν.

—Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, ἔλεγεν ὁλολύζουσα ἡ Ἀντωνιέττα· κρατήσετέ τον!.. κρατήσετέ τον!..

— Οἱ κύριοι εἶνε πατριῶται, ἀπήντα ἐκεῖνος· ἀπεναντίας αὐτοὶ θὰ με βοηθήσουν.

Ἤνοιξε τὴν θύραν, διέσχισε τὴν ὁδὸν καὶ ἐκρύβη εἰς τοὺς θάμνους.

Ἐμείναμεν σιωπηλοὶ καὶ ὀπωσοῦν ἀμφίρροποι πρὸ τῆς λύπης τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Τότε ἡ Ἀντωνιέττα, βλέπουσα ὅτι οὐδὲν κατώρθωνε, συνήνωσε τὰς χεῖρας, συνέστρεψε τοὺς βραχίονας καὶ πίπτουσα γονυπετὴς πρὸ μιᾶς ἕδρας ἀνεφώνησε:

— Θεέ μου! Θεέ μου! εὐσπλαγχνίσου μας.

Ἐκυττάζομεν ἀκόμη διὰ τοῦ παραθύρου· τὰ δύο μαῦρα σημεῖα ἐπλησίαζαν καὶ ὁλονέν ἐμεγάλωναν· ἦσαν πραγματικῶς δύο οὐλάνοι, οἵτινες προυχώρουν μετὰ προφυλάξεως, κρατοῦντες τὸ ρεβόλβερ εἰς τὴν χεῖρα, παρατηροῦντες εἰς τὸ δάσος δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε φοβερὰ προσ-

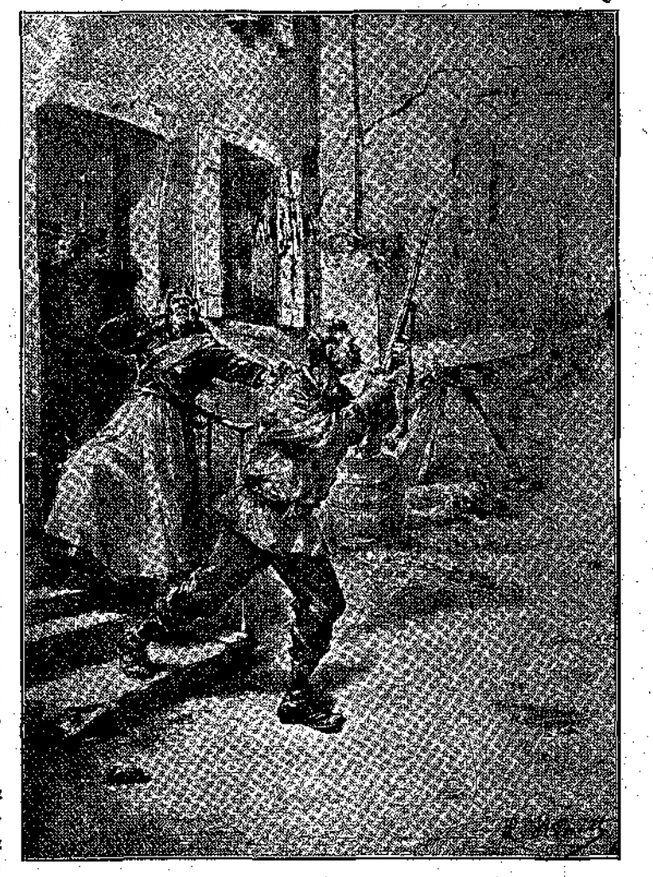

« Ἤνοιξε τὴν θύραν, διέσχισε τὴν ὁδόν... »

δοκία. Αἴφνης πυροβολισμὸς ἠκούσθη, καὶ εἷς τῶν οὐλάνων, βληθεὶς εἰς τὴν κεφαλήν, ἐκυλίσθη κάτω ἀπὸ τοῦ ἵππου· δευτέρα βολὴ εὗρε τὸν ἄλλον εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους· ὁ τελευταῖος ἐκρατήθη σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου του, οἱ δύο δὲ ἵπποι, στρέψαντες τὰ νῶτα τότε, ἔφυγαν μὲ καλπασμόν, ὁ μὲν εἰς ἄνευ ἱππέως, ὁ δὲ ἄλλος μὲ τὸν ἀναβάτην του κλονιζόμενον καὶ καταπεσόντα ἐπὶ τέλους τριακόσια μέτρα παρέκει.

Ἀκούσασα τοὺς δύο πυροβολισμοὺς ἡ Ἀντωνιέττα ἀφῆκε κραυγήν, γονυπετὴς δὲ πάντοτε, μὲ τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἤρχισε νὰ ὀδύρεται, ὡς νὰ εἶχε τραυματίσῃ αὐτὴν καμμία τῶν σφαιρῶν. Ὁ Γκαγιὼ ἐπανῆλθε μετὰ σπουδῆς.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἠγέρθη, μὲ τὸ πρόσωπον ὀγρὸν ἐκ τῶν δακρύων, καὶ τοῦ εἶπε τραυλίζουσα:

—Ἄ, Ροδέρτε! τί ἔκαμες; μᾶς κατέστρεψες!

Ἀλλ' ὁ Γκαγιὼ δὲν την ἤκουεν.

Ὁ Κάρολος, ὁ σύντροφός μου, κατευθουσιασμένος ὡσφραίνετο τὴν ὀσμὴν τῆς πυρίτιδος, τὴν ὁποίαν ἔφερε μαζί του ὁ δασοφύλαξ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Τὰ συγχαρητήριά μου! ἦσαν δύο βόλια ἔξοχα!. Ἀλλ' αὐτοὶ τώρα θὰ ἐπιστρέψουν πολυάριθμοι. Τί θὰ κάμωμεν;

—Θά τους δεχθῶμεν ὡς στρατιῶται, εἶπεν ὁ Γκαγιώ.

—Εὖγε! ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς ὁ ναύτης Γαρδινέκ.

Ὁ δασοφύλαξ σπεύσας πρὸς τὸ ἐρμάριον, ἔλαβε δύο τουφέκια, τὰ ὁποῖα προσέφερε πρὸς τὸν Γαρδινὲκ καὶ τὸν Κάρολον.

— Νά, πάρετε, εἶπεν· ἔχει ἐδῶ μέσα εἰς τὸν σάκκον καὶ φυσίγγια ἀρκετά. Ὅλα αὐτὰ εἶνε πρὸ καιροῦ ἕτοιμα.

— Λαμπρά! εἶπεν ὁ Κάρολος κατευχαριστημένος θὰ διασκεδάσωμεν λιγάκι!

— Θὰ ἔχωμεν καλὸ γλέντι! ἐπρόσθεσεν ὁ Γαρδινέκ.

— Καὶ ἐγώ; ἠρώτησα διακόπτων αὐτούς.

— Τοῦ λόγου σου, κύριε Φερνάνδε, εἶπε συμβουλευτικῶς ὁ Κάρολος, θὰ φύγῃς γρήγορα, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου δὲν ὑπάρχουν Πρῶσσοι· γνωρίζεις καλὰ τί μας ἐσύστησαν οἱ γονεῖς σου. Θὰ μεταβῆς εἰς Τοὺρ μὲ τὸν πρῶτον σιδηρόδρομον ὁποῦ θ' ἀπαντήσῃς.

— Νὰ φύγω εἰς τέτοιαν στιγμήν! ἀπήντησα ἐγώ· οὐδέποτε! καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς μου θὰ με ἐπέπληττον ἀργότερα διότι ἔφυγα ὡς δειλός.

Ἰδὼν δὲ ἀνοικτὸν ἐρμάριον καὶ τρίτον τουφέκιον μὲ ἀρκετὰ φυσίγγια, τὸ ἤρπασα καὶ ἐδήλωσα: —Μένω κ' ἐγὼ μαζί σας

— Εὖγε σου, παιδί μου! εἶπεν ὁ Γαρδινέκ.

— Καλὰ ἔκαμες, παλληκάρι μου! εἶπεν ὁ δασοφύλαξ.

— Εἷς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπε τότε καὶ ὁ Κάρολος.

Καὶ μετὰ μικρὸν ἐπανέλαβε:

— Πρέπει ὅμως νὰ τα προΐδωμεν ὅλα· ἐγὼ εἰμπορεῖ νὰ φονευθῶ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ οἱ Γερμανοὶ νὰ εὕρουν τὰ γράμματα ποῦ κρατῶ ἐπάνω μου. Τὰ ἄλλα τώρα εἶνε σταλμένα· ἂς ξεφορτωθῶμεν καὶ τοῦτα.

Καὶ ἐξάγων ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ θυλακίου του τὴν στρατιωτικὴν ἀλληλογραφίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Γαρδινὲκ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θερμάστραν, ὅπου διὰ μιᾶς ἀπετεφρώθη.

Ἀλλ' ἤδη οἱ γείτονες εἶχον ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν των. Τινὲς αὐτῶν προσήρχοντο ἀνήσυχοι, μαντεύσαντες τὰ συμβάντα.

Ὁ δασοφύλαξ, ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐξηγήσεως, ἱστάμενος ὄρθιος παρὰ τὴν ὁδόν, ἔλεγεν γεγωνυῖᾳ τῇ φωνῇ:

— Οἱ Πρῶσσοι!.. οἱ Πρῶσσοι ἔρχονται! γρήγορα εἰς τὰ ὅπλα!

Αἱ γυναῖκες ἔτρεχον οἰμώζουσαι καὶ κατέφευγον εἰς τὰς οἰκίας των, τῶν ὁποίων ἔκλειον τὰ παράθυρα, ὡς νὰ ἐπέκειτο θύελλα. Οἱ ἄνδρες προσέτρεχον ἤδη ἔνοπλοι. Ὁ δὲ Γκαγιὼ μὲ πολλὴν νοημοσύνην ἔδιδε διαταγὰς καὶ διωργάνιζε τὴν ἀντίστασιν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ
ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

(Ἴδε φυλλάδον 23, σελ. 187.)

Εἰς τὴν Κλήρωσιν ταύτην ἔλαβον μέρος μόνον οἱ συνδρομηταὶ τοῦ «Ὑπὲρ **Πατρίδος**» οἱ ἐγγραφέντες πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς του. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑπόμενοι δέκα, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, διανέμονται τὰ Δῶρα τῆς Βιβλιοθήκης, ὡς ἑξῆς.

1.—*Δημήτριος Ε. Δίπλας*, Λευκάδος, κερδίζει βιβλία κατ' ἐκλογήν του, ἀξίας φρ. 50.
2.—*Χριστοφῆρος Δ. Μιχαηλίδης, Κωνσταντινουπόλεως.*
3.—*Κική Δ. Πιπινοπούλου*, Ἀθηνῶν.
Οἱ δύο οὗτοι κερδίζουν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἀξίας φρ. 25 ἕκαστος.
4.—*Δαυὶδ Ι. Παπαδόπουλος*, Ἀμισοῦ.
5.—*Κωνστ. Τζαναβάρας*, Καλλιπόλεως.
6.—*Δημήτριος Π. Δρίβας*, Σύρου.
Οἱ τρεῖς οὗτοι κερδίζουν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἀξίας φρ. 10 ἕκαστος.
7.—*Ποτούλα Ι. Κυριακοπούλου*, Λαρίσσης.
8.—*Παναγιώτης Τόλιας*, Πρεβέζης.
9.—*Ἄννα Περικείδου*, Σμύρνης.
10.—*Νικόλαος Ἐμμ. Τσιτσίνιας*, Πόρτ-Σαΐτ.
Οἱ τέσσαρες οὗτοι κερδίζουν βιβλία κατ' ἐκλογήν των ἀξίας φρ. 5 ἕκαστος.

Πρὸς πάντας τοὺς ἀνωτέρω στέλλεται σήμερον ὁ Τιμοκατάλογος τῶν παρ' ἡμῖν βιβλίων, διὰ νὰ ἐκλέξουν συμφώνως πρὸς τάνωτέρω, καὶ νὰ μας γράψουν τί ἐπιθυμοῦν νὰ τοις στείλωμεν.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Συνέχεια ἐκ σελ. 302)

Ἐψήφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς Αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως καὶ οἱ ἑξῆς:

71. Ἀριστοτ. Ι. Κανέτσιος [20 Ε] Κερκύρας.
72. Ποτούλα Ι. Κυριακοπούλου [20 Ε] Λαρίσσης.
73. Κωνστ. Τζαναβάρας [20 Ε] Καλλιπόλεως.
74. Ζεννὴ Τριανταφυλλίδου [20 Ε] Πειραιῶς.
75. Ζωρζῆς Ἀντ. Νεγρεπόντες [20 Ε] Σύρου.
76. Νικ. Ἐμμ. Τσιτσίνιας [20 Ε] Πορτ-Σαΐτ.
77. Μαρία Θ. Καλλάρη [20 Ε] Σύρου.
78. Καλλιόπη Κ. Παπανικολῆ [20 Ε] Λευκάδος.
79. Μαρίκα Γ. Ἀσπρογέρακα [20 Ε] Λευκάδος.
80. Μαρία Ἐπ. Σταματοπούλου [20 Ε] Κερκύρας.
81. Μαίρη Λειδαδᾶ [20 Ε] Ἀθηνῶν.
82. Εὐγενία Ν. Σαραντάρη [20 Ε] Πειραιῶς.
83. Πλάτων Μουρτζόπουλος [20 Ε] Βόλου.
84. Νικ. Περ. Κυριακὸς [20 Ε] Ἀθηνῶν.
85. Ναυσικάα Ἀλ. Δαμάσκου [20 Ε] Πειραιῶς.
86. Ἰὼ καὶ Παν. Κουτσαλέης [20 Ε] Ἀθηνῶν.
87. Δέσποινα Α. Μουράτογλου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
88. Μαρία Ι. Καλλιδοκᾶ [20 Ε] Κεκύρας.
89. Εἰρήνη Α. Ἐρραιμίδου [20 Ε] Τραπεζοῦντος.
90. Μαρία Ν. Λεβίδου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
91. Βερνάρδος Ἀν. Λεβιεράτος [20 Ε] Κων/πόλεως.
92. Σοφία Χ. Παλαμᾶ [20 Ε] Λαρίσσης.
93. Μιχ. Ε. Σακελλαριάδης. [20 Ε] Πύρου.
94. Ἑλένη Γρ. Οἰκονομίδου [20 Ε] Τριπόλεως [Βαρβαρίας,
95. Ἑλένη Κ. Πράτσικα [20 Ε] Πατρῶν.
96. Ἄγγελος Α. Οἰκονομίδης [20 Ε] Πειραιῶς.
97. Ἑλένη Α. Ρούφου. [20 Ε] Πατρῶν.
98. Στεφ. Κ. Τριανταφύλλου [20 Ε] Καβάλλας.
99. Παναγ. Παπαευστρατίου [20 Ε] Κων/πόλεως.
100. Χρ. Ἐρ. Χριστόπουλος [20 Ε] Φιλιππου- [πόλεως.
101. Γαβρ. Δ. Κορδωσιᾶνος [20 Ε] Ἀθηνῶν.
102. Μαρία Ἀν. Χρηστομάνου [20 Ε] Ἀθηνῶν.
103. Παν. Γ. Κουτσομητόπουλος [20 Ε] Καλαμῶν.
104. Ἰωάν Δ. Ἀλεξάνδρου [20 Ε] Λαρίσσης.
105. Γ. Σ. Παπαθανασίου πουλος [20 Ε] Ἀλε- [ξανδρείας.
106. Χαραλ. Χαραλάμπης [20 Ε] Πατρῶν.
107. Εἰρήνη Κ. Καλλιδοκᾶ [20 Ε] Πατρῶν.
108. Ἀλέξ. Στυλ. Κακουράτος [20 Ε] Πειραιῶς.
109. Μάνια Δ. Ζάννου [20 Ε] Θήρας.
110. Μιλτ. καὶ Δανιὴλ Κ. Παππᾶ [20 Ε] Γα- [λαξίου.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

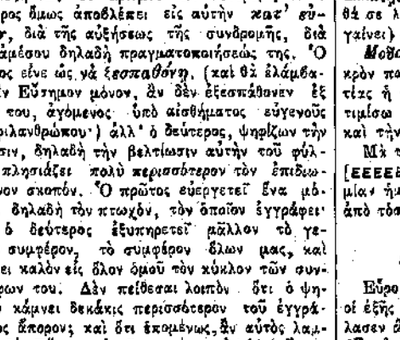

Τὸ παράθυρον εἶνε ἀνοικτὸν καὶ ὁ ἥλιος εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου μελετᾷ ἡ μικρὰ Φιφή.

— Μαρία, λέγει πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν, κλεῖσε, σὰ παρακαλῶ, τὰ τζάμια, γιατὶ ἐμβαίνει μέσα ὁ ἥλιος καὶ με καίει!

Βοτάλη ὑπὸ τῆς Ροδοφωτισμένης Δύσεως

ΑΛΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

ΤΗΝ 30 Σεπτεμβρίου, ὁηλαδὴ μόλις μετὰ δώδεκα ἡμέρας, λήγει καὶ ἡ Προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου, ἂς σπεύσουν νὰ ἐπιστρέψουν συμπεπληρωμένον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας, τὸ ὁποῖον διενεμήθη μετὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, οἱ συνδρομηταί μου καὶ αἱ συνδρομήτριαι, ὅλοι καὶ ὅλαι, καθὼς καὶ τὰ ἀδέλφια των, ὅσα ἔχουν μαζί μου Ἀλληλογραφίαν, θὰ λάβουν τὴν πρώτην ἐγκύκλιον ἐπιστολήν μου, περὶ τοῦ Μεγάλου Ἐράνου.

Τὸ ἀναγγέλλω ἁπλῶς· διότι τὸ νὰ τους προτρέψω νὰ κάμουν ὅσα ὑποδεικνύει ἡ ἐγκύκλιος, προκειμένου περὶ τοιούτου σκοποῦ, τὸ θεωρῶ ὀλωσδιόλου περιττὸν καί, ἂν θέλετε, προσβλητικὸν διὰ τὴν φιλοπατρίαν των καὶ τὴν φιλοτιμίαν των ὡς Ἑλληνοπαίδων. Τίποτε ἄλλο.

«Δὲν φαντάζεσαι.—μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα* [ΕΕΕ]—πόσον μ' ἐλύπησεν ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς συναδέλφου μας *Ἀντωνίου Δημητροπούλου*... Ὁ καϊμένος ὁ *Τὶκ-Τάκ!* Πάντοτε ὁ θάνατος τοῦ νέου μὲ λυπεῖ πολύ, ἀλλ' ὅταν πεθαίνῃ κανεὶς συνδρομητής σου, αἰσθάνομαι διπλῆν λύπην, διότι τοὺς θεωρῶ ὅλους ὡς ἀδελφούς μου. Μόλις ἔμαθα τὸ δυστύχημα, ἔσπευσα νὰ διαβάσω καὶ πάλιν τὰ πρὸς ἐμὲ Μ. Μυστικά του, καὶ ἰδὲς τί σύμπτωσις! Εἶς τὴν ἐρώτησίν: «ποῖαν τύχην θεωρεῖτε ἀξιολύπητον;» ἀπαντᾷ: «*Τὴν τοῦ ἀποθνήσκοντος νέου*.» εἰς δὲ τὴν ἐρώτησιν: «τί ἠθέλατα νὰ εἴσθε;» «*ἔχει*: «*ἀθάνατος*»» τέλος δέ, ἐκεῖ ποῦ ἐρωτοῦν «ποία εἶνε ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία;» ἀπαντᾷ: «*νὰ ζῇ κωνείς, ὅπως καὶ ἀ. ζῇ*.» Τὸν ἀτυχῆ! νομίζεις τις ὅτι εἶχε προαίσθημα ὅτι θὰ πεθάνῃ καὶ ἔψαλε τὸν ὕμνον αὐτὸν εἰς τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν τόσον νέος ἔμελλε νὰφίσῃ. Κ' ἐφύλαξα τὸ τετράδιον αὐτὸ ὡς θησαυρόν, σὲ βεβαιῶ.»

Σέλευκε Κεραυνέ, βεβαίως καὶ ὁ ἐγγράφων ἄπορον κάμνει μίαν καλὴν πρᾶξιν καὶ εἶνε ἄξιος παντὸς ἐπαίνου καὶ ... τῶν δύο Εὐσήμων, τὰ ὁποῖα δίδω. Ἀλλ' ὁ ψηφίζων ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου κάμνει πολὺ περισσότερον, καὶ διὰ τοῦτο εἰς αὐτὸν δίδω 20 Εὐσημα Συλλογίσου δίλογον καὶ θέ το ἐννοήσῃς: Ὁ πρῶτος συντελεῖ εἰς τὴν πρόοδον τοῦ φύλλου ἐμμέσως, ἀλλ' ὁ δεύτερος συντελεῖ εἰς αὐτὴν ἀμέσως. Ὁ πρῶτος ἀποβλέπει εἰς τὴν πρόοδον πλαγίως, ἤτοι διὰ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν· ὁ δεύτερος ὅμως ἀποβλέπει εἰς αὐτὴν *κατ' εὐθεῖαν*, διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, διὰ τῆς ἀμέσου δηλαδὴ πραγματοποιήσεώς της. Ὁ πρῶτος εἶνε ὡς νὰ *ἐσπαθόνη*, (καὶ θὰ ἐλάμβανεν ἐν Εὔσημον μόνον, ἂν δὲν ἐξεσπάθονεν ἐξ ἰδίων του, ἀγόμενος ὑπὸ αἰσθήματος εὐγενοῦς καὶ φιλανθρώπου·) ἀλλ' ὁ δεύτερος, ψηφίζων τὴν αὔξησιν, ὁηλαδὴ τὴν βελτίωσιν αὐτῆς τοῦ φύλλου, πλησιάζει πολὺ περισσότερον τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν. Ὁ πρῶτος εὐεργετεῖ ἕνα μόνον: ὁηλαδὴ τὸν πτωχόν, τὸν ὁποῖον ἐγγράφει· ἀλλ' ὁ δεύτερος ἐξυπηρετεῖ ἅπαλλον τὸ γενικὸν συμφέρον, τὸ συμφέρον ὅλων μας, καὶ κάμνει καλὸν εἰς ὅλον ὅμοῦ τὸν κύκλον τῶν συναδέλφων του. Δὲν πείθεσαι λοιπὸν ὅτι ὁ ψηφίζων κάμνει δεκάκις περισσότερον τοῦ ἐγγράφοντος ἄπορον; καὶ ὅτι ἐκομένως, ἂν αὐτὸς λαμβάνῃ δύο Εὔσημα, ἐκεῖνος πρέπει νὰ λάβῃ εἴκοσι;

Τὰ ἑξῆς εὐφυέστατα ἀπαντᾷ τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* [ΕΕΕ] πρὸς τὸν *Παρνασσόν*: «Πολὺ μὲ εὐχαρίστησαν ὅσα μοῦ ἀπαντᾷ τὸ πρώην Ἑλληνοπουλάκι, νῦν δὲ σὺν Θεῷ Ἑλληνόπουλο *Παρνασσός*. Τὴν μεγαλητέραν χαρὰν μοῦ ἔπροξένησεν ἡ εἴδησις τοῦ προβιβασμοῦ του, διότι, τοιουτοτρόπως, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ νὰ προβιβάζεται κατ' ἔτος, ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θὰ πακτώσῃ σωρὸν λέξεων... Ἂς φροντίσῃ ὅμως ὁ *Παρνασσός*, ἂν ποτε συγγράψῃ λεξικόν, νὰ παραθέτῃ καὶ τὴν ἀνάλογον ἡλικίαν τῶν δυναμένων νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς ἐν αὐτῷ λέξεις, διὰ νὰ μὴν ἴδωμεν ἡμέραν τινὰ γέροντας νὰ λέγουν «παππάκι» ἢ νήπια νὰ λέγουν «πατήρ». — Καὶ προσθέτει παρακάτω γενναιοφρόνως: «Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ λάβῃ τέλος αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ποοτείνω ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰς τὸν *Παρνασσόν*, διότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ τον γνωρίσω, εἰ δυνατόν.» Εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ ὁ καλοκάγαθος *Παρνασσὸς* εἶνε προθυμότατος.

Φεγγόβολη Αὐγούλα, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς καὶ σε συγχαίρω θερμότατα διὰ τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεών σου. Καὶ μὲ τί ὡραίαν ἐπιστολὴν πού μοῦ τὸ ἀναγγέλλεις! [ΕΕ]. Τώρα λοιπὸν θὰ μου γράψῃς τακτικά; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Μοῦ ἤρεσε δὲ καὶ ἡ κρίσις σου περὶ τῶν ἐρωτεινῶν μυθιστορημάτων μας: «Προκαλοῦν πολλὰς προσδοκίας, αἵτινες ταχέως ἐκανοποιοῦνται· οὕτως δὲ εἶνε ὁ τύπος τῆς καλῆς διηγήσεως.» Τῷ ὄντι.

Μικρὲ Τυμπανιστὰ [Ε] διὰ τὴν γλαφυρὰν ἐπιστολήν σου. Γνωρίζω κάλλιστα ὅτι ἡ φίλη μου *Αὐγὴ τοῦ Ἀρίονος* εἶνε ἀξία ὅλου τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ γνωριμία της, καὶ μάλιστα διὰ τὴν κρὶς ἐμὲ ζωηρὰν ἀγάπην. —Οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς συνδρομηταὶ δὲν ἐψήφισαν ἀκόμη, ὥστε δύναται νὰ ἐνεργήσῃς.

Λεοπάρδαλις, ὦ, τί πλημμύρα ἐρωτήσεων εἶνε αὐτή; Λοιπὸν σοῦ ἀπαντῶ μὲ τὴν σειράν: Εἰς τὸ ἑξῆς τὸ ψευδώνυμόν σου θὰ το γράφω μὲ ἀρσενικὸν ἄρθρον, ἀφ' οὗ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θέλῃς θηλυκὸν ψευδώνυμον. Ἡ ἔκπτωσις 20 0/0 διὰ τοὺς ψηφίζοντας δὲν συμπεριλαμβάνει μόνον τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν. Ἐνὸς εἴδους τετράδια ὑπάρχουν, μὲ τὰς ἰδίας δηλαδὴ ἐρωτήσεις ὅλα· ἀλλὰ αἱ ἀπαντήσεις δύνανται νὰποτελέσουν ἀτελεύτητον ποικιλίαν. Εὔσημα εἰς τοὺς ψηφίζοντας, βλέπεις ὅτι δίδονται ἀρκετά. Ἔ, εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;

Καὶ ἄλλη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον! Διὰ τόσας εἰδοποιήσεις, ἀλλὰ καμμίαν δὲν ἔλαβα ὡς τώρα. Φαίνεται ὅτι ὁ ρίπτων αὐτὰς, δὲν ἀναγινώσκει τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἂς περιμένῃ λοιπὸν ἀκάτνησιν.

Φαφαλλάρη (Δ. Κ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ.

Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, φίλε *Δημοσθένη Ρεπετσᾶ*, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ δέν τα ἐννοῶ.

Ὄχι, ἀγαπητή μου *Ἀμέριμνος Παῖς*, δὲν εἰμπορῶ νὰ σε κάμω Ἀμέριμναν Κόρην, ἂν δὲν ἀλλάξῃς κανονικῶς ψευδώνυμον· εἰς τὸ ἑξῆς ὅμως θὰ σε λέγω *ἡ Ἀμέριμνος Παῖς* (τὸ ὁποῖον πηγαίνει) καὶ ἔτσι εἶνε τὸ ἴδιον.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας [ΕΕ] τὸ παραμικρὸν παράπονον δὲν ἔχω ἐναντίον σου· ἀπεναντίας ἡ τελευταία σου ἐπιστολή μ' ἔκαμε νὰ ἐκτιμήσω ἀκόμη περισσότερον τὴν ἀγαθότητά σου καὶ τὴν εὐγένειαν.

Μὴ τί ὡραῖοι στίχοι, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* [ΕΕΕΕΕ]! "Ἐμεινα ἔκπληκτη. Ἐὰν χωρὶς ἄλλο μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃς συνεργάτης μου, ἀφ' οὗ ἀπὸ τόσον μικρὸς γράφῃς τόσον εὔμορφα.

ΛΥΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Εὗρον τὸν Διδάσκαλον τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος καὶ οἱ ἑξῆς: *Σοφὸς Πετσακός* (ἡ ὁποῖος πολὺ ἐγέλασεν ἅπαξ τὸν εἶδε·) *Κεφαλὴ τῆς Μεδούσης*, *Ἐρυθρὰ Καμέλια*, *Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκώνης*, *Φτερωτὴ Βαρκούλα*, *Αὐγερινός*, *Ζώτης*, *Σμυρνηοπούλα*, *Κυκλαδίτης*, *Δύτης τῆς Ὑδρας*, *Καλλιόπη Κ. Παπανικολῆ*, *Μαγικὸν Σεληνόφως*, καὶ ἄλλοι. Εἰς τὸ προσχὲς θὰ δημοσιεύσω τὴν λύσιν.

Ἐγκρίνουσα νὰ ψευδώνυμά των, δίχομαι; μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Φίλεργον Φαίακα* (Ι. Θ.) καὶ *Ἄσπρο Ἀραπάκι* (Ι. Ο. τὸ προτιμώμενον).

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Νικολάου Δεκαβάλλα* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· — ἡ *Ἑλληνοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Πλησιφαῆ Σελήνην*· — ὁ *Θεαγένης* ζητεῖ ταχυτικὰ καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς *Ἡροδίκου τοῦ Σηλυβριανοῦ* καὶ τοῦ *Ἔνα Λεωτάκι*· — ἡ *Φεγγόβολη Αὐγούλα* ἀσπάζεται τὴν *Μενεξεδένιαν* καὶ τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα*. — ὁ *Δὶν Κολοκύθας Πάτερας* [Ε] πληροφορεῖ τοὺς ἐρωτήσαντας, ὅτι ταχυτικὰ του εἶνε Δ. Κ. Π.— ἀπορεῖ μάλιστα ποῦ δὲν τα εὗρον καὶ μόνοι των,— καὶ ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, διαμένει εἰς .... τὴν Κολοκυνθοῦν. — ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* ἤθελε νὰ ἤτο διὰ μίαν ἡμέραν κορίτσι, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν συναναστροφὴν τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ ἡ *Ἰωνική Ἀκτή*· ἀλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, μόλις πραγματοποιηθῇ ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου, θὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς μίαν συναναστροφήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ προσκαλέσῃ τοὺς φίλους του, ἐκ τῶν συνδρομητῶν, διὰ νὰ συνδεφτάσουν τὸ γεγονός. — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* ζητεῖ ταχυτικὰ τοῦ *Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν*· — ὁ *Δεοπάρδαλις* ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τοῦ *Νικολάου Ἰατροῦ*, διὰ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Ἀστροποταμίτης* συγχαίρει τὴν *Ἀρίστην Βουλγαρίδου* διὰ τὰς ἀρίστας της ἐξετάσεις· — ἡ *Τετραπέρατη* πληροφορεῖ τὸν *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, ὅτι διαμένει ἐν Ἀθήναις· — ἡ *Λειμωνιάτικη Διακάδα* θὰ εἴπῃ εἰς τὸν *Ἀστροποταμίτην* τὸνομά της, ὅταν λάβῃ τὰ Μ. Μυστικά του·—ὁ *Τὸὸ τῆς Νυκτὸς* ἀσπάζεται τὸν *Κεραυνὸν* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του·— τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγριον Μάγδην* ὅτι ταχυτικὰ του εἶνε Κ. Ν. Κ.— ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* συγχαίρει τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* διὰ τὸ ἄριστα καὶ τὴν ἀσπάζεται·— ἡ *Ἀρκὰς* ἀσπάζεται τὴν *Λαμένην Κύτυχίαν* καὶ ἀναμένει τὸ τετράδιόν της.— ἡ *Ἀμέριμνος Παῖς* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσῆν Αὐγούλαν* καὶ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*· — ἡ *Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας* ζητεῖ τὸνομα τοῦ *Ναυτόπαιδος* καὶ τῆς *Τσουκνίδας*· — Ἄλλαι πληροφορίαι παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Νικόλαον Δεκαβάλλαν*, *Ἠλ. Μιχαλόπουλον* καὶ *Κάρμεν Σύλβα*· — ὁ *Δημ. Δρίδης* μὲ τὸν *Δημ. Βότσαρην*, *Καλλιρρόην Σταΐκου* καὶ *Φανὴν Καλογεροπούλου*· — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Λιωτσούλαν* καὶ *Παρνασσόν*· — τὸ *Εὐώδες Ἴον* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀκοπιάσαν Ἐλπίδα* καὶ *Κοραλίαν Μακρῆ*· —ἡ *Λειμονιάλασσα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὴν *Καλλιρρόην Σταΐκου*, *Ἀδελφὰς Κορύλλου* καὶ *Μιμόζαν*· — ὁ *Ἄτριος Μάγδης* μὲ τὸ *Πὶκ-Νὶκ*, *Τρεχαγουρευόπουλον* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου*· — ὁ *Σπουδαῖος Ἄνθρωπος* μὲ τὸν *Δ. Π. Δρίδαν*, *Φιλοσοφικὸν Λίθον* καὶ *Ἀστερδεσσαν Νύκτα*· — ὁ *Θεαγένης* μὲ τὸν *Παρνασσόν*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* καὶ *Τάνταλον*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον*·—ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὸν *Εὐγενῆ Βαρβούλαν*· — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Ἐλένην Καραπαύλου* καὶ *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*·—ὁ *Κάλυξ Ρόδου* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης* καὶ *Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ*·—ἡ *Μικρὰ Καρδία* μὲ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν*·—ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν*, *Παρνασσὸν* καὶ *Ἰόνιον Νῆσον*·—*Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Ἀστέ-*

ρα τοῦ Βέγα, *Ἀφρισμένο Κῦμα* καὶ *Ναβάρχον τῆς Βαρέλλας* — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὸν *Παρτσιτέλλον*, *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — ὁ *Ἀνδρέας Δ. Σκέφερης* μὲ τὸν *Ἀνδρέαν Ν. Νικολόπουλον* καὶ *Νέον Ἡρακλέα* — τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὸν *Μυλόρδον*, *Θεὸν Ἀθηνᾶν* καὶ *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* — ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὸ *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ*, *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* καὶ *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* — τὸ *Σκαφιδάκι* μὲ τὸν *Ναυτόπαιδα*, *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* καὶ *Ἐξοχώτατον Γάτον* — ἡ *Ἀνδριάνα Ν. Βλασοπούλου* μὲ τὸν *Ψαρόμυαλον*, *Ἥρωα τῆς Σύρου* καὶ *Ἡρωΐδα Ἀνδρονίκην*. — ὁ *Ταρταρίνος τῆς Ταρασκώνης* μὲ *Μίαν Τρελοῦλαν*, *Κάρμεν Σύλβα* καὶ *Κοραλίαν Μακρῆ* — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Παρναυδν* καὶ *Νίκην τοῦ Παιωνίου* — ὁ *Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Ὄλπιν τὸν Γριπέα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἰόνιον Πέλαγος* (ἐλπίζω ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα θὰ δημοσιευθῇ ἡ Ἑνάτη Κυριακή·) *Νῆσον τῶν Φαιάκων*, *Χιακὸν Ὁρίζοντα* (πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) *Ἀντίο Μασσέλλο* (ἔγινεν ἡ ἀντικατάστασις·) *Ἑλληνοπούλαν* [Ε] διὰ τὸ ποιημάτακι σου·) *Σιφὸν Πιττακόν*, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον μισὴν ὥραν, ἀλλὰ καὶ τρεῖς ἡμέρας εἰμπορεῖ νὰ θυσιάσῃ χάριν τοῦ ἐράνου· ἂς κάμῃ λοιπὸν περισσότερα ἀντίγραφα τῆς ἐπιστολῆς ποῦ θὰ λάβῃ·) *Κυκλαδίτην* ([Ε] ὁ ὁποῖος ψηφίζει τὴν αὔξησιν «καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια·» τί κομψὴ καὶ καθαρογραμμένη ἐπιστολίτσα!) *Ναυτόπαιδα* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς φωτωψίας·) *Θεαγένην* [Ε] διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιστολὴν περὶ τοῦ ἐράνου καὶ τὰς ἤδη ἀρξαμένας ἐνεργείας· δύο ψευδώνυμα, ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (μὲ ὅλας μου τὰς εὐχάς·) *Ἀρχαίαν Σπάρτην* (αἱ ἀπαντήσεις δὲν εἶνε κλμμία ἀνάγκη νὰ εἶνε διαφορετικαὶ εἰς κάθε σου τετράδιον· λύσεις ἠμπορεῖς νὰ στέλλῃς δύο καὶ περισσοτέρων φυλλαδίων μαζί, ἀρκεῖ νὰ μὴ παρῆλθεν ἡ προθεσμία τοῦ παλαιοτέρου·) *Καρίαν* (ἄμα νομίζῃς ὀρθὴν μίαν σου λύσιν, πρέπει νὰ τὴν σημειώνῃς, ἀδιάφορον ἂν δὲν εἶσαι *βεβαιοτάτη* ὅτι θὰ συμφωνῇ ἐντελῶς μὲ τὴν δημοσιευθησομένην· ἐγὼ ὅμως εἰς τὴν ἐξέλεγξιν θὰ σου μετρήσω μόνον τὰς ὀρθάς· ἡ λύσις ἀπορία ναύτου νὺξ-δὲν εἰμπορεῖ νὰ θεωνηθῇ ὡς ὀρθή,—μολονότι φαίνεται κάπως λογική, — διότι ὑπάρχει ἡ γνωστοτάτη παροιμία «ἀπορία ψάλτου βῆξ».) *Δημ. Κ. Φιλέρην* (ὑπάρχει ἁπλούστερος τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ θέλοντες ἀνταλλάσσουν τὰ ὀνόματά των: ὁ διὰ τῆς μεταξὺ ὁμαρύλων ἀλληλογραφίας, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἔχω ἐν χρήσει· ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἐθαύμασα τὴν ἀκρίβειαν τοῦ σχεδίου σου·) *Δὸν Κολοκύθαν Πάτερον* ([ΕΕ] διὰ τὴν φαιδροτάτην ἐπιστολήν·) *Τριφύλλι*, (εὔχομαι καλὴν πρόσδον εἰς ὅλα·) *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου* (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Κόμητ τῆς Βερενίκης*, *Ἀσπροπεταμίτην* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ καὶ·) *Χιωτοπούλαν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκτενὴς ἐπιστολή σου· ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα· τὸ λευκωμά σου εἰμπορεῖ βεβαίως νὰ πωληθῇ ἀπὸ ὅσα θέλῃς τετράδια, ὄχι ὅμως περισσότερα ἀπὸ πενῆντα διότι θὰ πέκτα πάχος δυσανάλογον πρὸς τὸ σχῆμα· φίλησέ μου τὴν ἀδελφήν σου·) *Δίσκον Ἡλίου* (τώρα τὸ χεράκι ἔγινε καλὰ ὁλωζδιόλου· ἔ;) *Κ. Τζαναβάραν* (τὴν ποικιλίαν ἑνὸς Λευκώματος Μ. Μυστικῶν δὲν κάμνουν αἱ *ἐρωτήσεις*, αἱ ὁποῖαι εἶνε εἰς ὅλα τὰ τετράδια ὅμοιαι, ἀλλ' αἱ *ἀπαντήσεις*, αἱ ὁποῖαι βέβαια θὰ διαφέρουν εἰς τὴν Στήλην Τιμῆς εἶσαι ἀρκεσὰ ὑψηλά, μολονότι συνέβη ἡ ἀγοραπορία, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εὐθύνεσαι·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* ([Ε] ἐμπρὸς λοιπὸν! τώρα εἶνε καιρός·) *Γεώργιον Ε. Χιλιαδάκην*, *Ἀμφιλόκην* (ἂς κάμνωμεν ἡμεῖς τὸ χρέος μας, καὶ οἱ ἄλλοι ἂς κάμνουν ὅ,τι θέλουν·) *Κίχλην* (συχνὰ αἱ Ἀσκήσεις μας ἀνεδημοσιεύοντο ὑπὸ ἄλλων φύλλων· ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν;) *Ζουρλομανδύαν* (ἔστειλα·) Μ. *Παρασκάκην* (εἰκὲ σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸν φίλον μου *Βιδόπουλον* ὅτι τοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸν «Πρόκα α!») *Κουτεντὲν* (δεκτά!) *Παπαγρέγκ* (οὐδέποτε νολακκεύω, πάντοτε λέγω τὴν ἀλήθειαν· ἤκουν δὲ βεβαία ὅτι δὲν θὰ το «ἔπερνες ἐπάνω σου» ὅταν σοῦ εἶπα ὅτι ἐνθουσιάσθησαν ὅσοι σ' ἐγνώρισαν εἰς τὰ γραφεῖόν μου· ὁ μετριόφρων φαίνεται... ἀπὸ χίλια μίλια·) *Φερωτὴν Βαρκούλαν* (ἀλόμη ἐν [Ε] διὰ τὴν σημαντικὴν ἐπιστολήν σου·) *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν* (καὶ ὅμως εἰς τὸ «γλυκὺ φιλάκι» ἔχω κάποτε ἀκαντήσεις ἐκτενεστέρας παρὰ εἰς τὰς παραγράφους· βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰδιαιτέρα θέσις· ὅπου φαίνεται κανείς, τὸ ἴδιον εἶνε·) *Ἐωθινὸν Ἄστρον* ([ΕΕ] πολύ, πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου· ἡ τελευταία φράσις μάλιστα ἀγράφουσα πρὸς σέ, βιῆλθον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας κάπως ἀνετώτερον, ἀρ' ὄ,τι θὰ διέλθω τὰ ἄλλα· καὶ ἐν τῇ λύπῃ μου διὰ τὸ δυστύχημά σου, αἰσθάνομαι μίαν ὑπερηφάνειαν, ὅτι σοῦ χαρίζω ὀλίγας ὥρας τερπνῆς ἀπασχολήσεως·) *Ἐξέδραν Πατρῶν* (ἔστειλα·) *Ἀταβύριον Ρόδου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν· χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας, καὶ φαντάζομαι πόσον θὰ δοδῇ τώρα μὲ τὸν ἔρχονον·) *Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν* (θὰ ὁμολογήσῃς ὅτι τὸ ἰδικόν μου σχέδιον εἶνε καλλίτερον· ἔπειτα ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐφαρμόσωμεν καὶ ἄλλα σχέδια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἰδικόν σου·) *Πῶς με λένε* (ἔστειλα·) *Αὐγερινὸν* (ὅλα ἐλήφθησαν, καὶ ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ σ' εὐχαριστῶ καὶ σε συγχαίρω διὰ τὴν προσοχήν σου, τὴν ὁποίαν ἔχω ὑπ' ὄψει μου, διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσω ἐν καιρῷ· διότι θὰ γίνουν κατὰ κόλλεις ἐπιτροπαὶ ἐκ συνδρομητῶν, διὰ νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ·) *Σωτάκην Δημητριάδην* (κ' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ὥστε θὰ μ' εὐχαριστήσῃς πολὺ ἂν μου γράψῃς συχνά·) *Σμυρνοπούλαν* (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸ δυστύχημά σας· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν·) *Σαπφὼ Σωτηροπούλου* (πιστοποίησιν; δὲν ἐννοῶ·) *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου* (δυστυχῶς ὅλα τὰ ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα προτείνεις, ἀνήκουν εἰς ἄλλας· στεῖλε νέα·) *Ἀρκάδα* (βλέπεις λοιπὸν τί παθαίνει ὅποιος δὲν προσέχει εἰς τὰς προθεσμίας; μένει ἔξω· καὶ ποῦ ξεύρεις ἂν δὲν ἔχασες ἐν πρῶτον Βραβεῖον;) *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (ἐστάλησαν τὰ τετράδιά σου· πραγματικῶς ἐν Λεύκωμα Μ. Μυστικῶν εἶνε μεγάλη διασκέδασις, καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε τόσον τέλειον, ὅσον τοῦ φίλου μας Βεροπούλου, ὁ ὁποῖος, ξεύρεις, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν ἔπαυσε νὰ ἀνταλλάσσῃ·) *Ἀγριοβιολέταν* ([Ε] ὁμολογεῖς τὸ ἐλάττωμά σου, καὶ αὐτό μου ἀρέσει πολύ· σημαίνει ὅτι τὸ ἐδιόρθωσες ἤδη·) *Κωνστ. Πίκουλον* (τῆς Malm δὲν ὑπάρχει τοῦ Χριστοῦ. ἐστάλη.) *Ἀετὸν τῆς Ἴδης* (δύνασαι νὰ ἐσωκλείῃς ἓν γαλλικὸν δεκάλεπτον γραμματόσημον δι' ἕκαστον τετράδιον.) *Τάνταλον*, *Ἀκτὴν Σελήνης* ([ΕΕ] ἔστειλα τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος·») *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (ἐπὶ τὸ ἔργον!) *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Γ. Α. Σαγιᾶν* (ἠξεύρω τὰς διαθέσεις σου· μὴ σε μέλῃ·) *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας* (ἂν εἶχα προτίμησιν, θὰ εἶχα βέβαια διὰ τὰς παλαιὰς· ἀλλ' ἀγαπῶ ὅλους ἰσάκις· οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομηταὶ μου·) *Κάλυκα Ρόδου* (τὸ ψευδ· τὸ ὁποῖον ζητεῖς δὲν εἶνε ἐλεύθερον· στεῖλε ἄλλο·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* ([ΕΕ]· ἔστειλα καὶ τὸ βραβεῖον·) *Παρναυδν* (τὸ «Ὑπὲρ Πατρίδος» ἐστάλη· τώρα νὰ ἰδοῦμεν τὰ ξεσπαθώματά σου·) *Παπαρούναν τοῦ Τσομαγεοῦ* ([ΕΕ] διὰ τὴν ποιμένην καὶ ὡσκίαν ἐπιστολήν σου· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Καρδίαν* ὑπὸ *Πέτραν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Σεπτεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 1 Νοεμβρ.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐὰν τοῦ ὁποίου δίδω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνιζόμενοι, κολλᾶται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος κερδίζει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

524. Δεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἰς τὸ δεύτερον ἠχεῖ ἐν ἁρμονίᾳ
Τὸ μὲν παρέχ' ἡ μουσική, τὸ δὲ φωνὴ γλυκεῖα.
Μάστιξ τῆς ἀνθρωπότητος τὸ σύνολόν μου εἶνε,
Καὶ ἔργα του ὁ θάνατος, αἱ νόσοι κ' αἱ ὀδύναι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγορινοπούλου

525. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα μετ' ἀντωνυμίας ἀορίστου ἂν ἑνώσῃς
Τῶν Ὠκεανίδων μίαν καρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Κα δαμάκη

526. Στοιχειόγριφος.

Ἐρόδιον πασίγνωστον κλινῶντε καὶ λουτρώνων,
Γίνεται πόλις παλαιά, ἐν γράμμ' ἂν χάσῃ μόνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουσίου

527 Αἴνιγμα.

Ποιὸ εἶνε 'κεῖνο τῶ λόρρο χρωματιστὸ πουλάκι
Ποῦ ἐνῷ δὲν εἶν' ἐλεύθερο, δὲν εἶνε σὲ κλουβάκι,
Ποῦ ἐνῷ πατᾷ ὁλόψηλα, νὰ φύγῃ συμφορά του! —
Δὲν εἰμπορεῖ, καὶ σέρνεται πάλι στὴ γῆ ἡ αὐρά του;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου [Ε]

528. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1.—Οἱ μεγάλοι ἄνδρες διὰ τὰ μέγαλα ἔργα.
2.—Οὐδεμίαν ἡ Ρώμη χώραν ἀρῆκεν ἀνυπότακτον
3.—Δυσαρεστεῖ πολλάκις ὁ τἀληθῆ λέγων.
4.—Ὁ Χάρης κατεσκεύασε τὸν κολοσσὸν τῆς [Ρόδου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυονοῦ

529 Φιλολογικὴ Ἐρώτησις.

Πόθεν παράγεται ἡ λέξις Ἀπρίλιος καὶ τί σημαίνει;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦ

530—534. Μαγικὴ Πρόθεσις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς προθέσεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις;

Ἄχων, *ἀφρός*. πῶμα, *ἄγχω*, *Βῆλος*.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Δρίβα

535. Μεθοστιχίς.

Μὶ τὰ μεσαῖα γράμματα ἐννέα βασιλέων
Ἀρχαίων, σχηματίζεται ἓν γνωμικὸν ἀρχαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Κρ. Ι. Καλδερίμη [Ε]

536. Φωνηεντόλιπον.

χ-δ δλς-ν κνς-τ-βρ-ν-κτπν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοδρου

537. Γρῖφος.

$$\text{ΤΟ}\frac{\text{Τὰ Μ}}{\text{ΒΑΘ}}\ \Delta\ 1\ \text{κ ΤΟ}$$

Ἐσταλη ὑπὸ του Μικροῦ Δεκεδόου [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Ἰουλίου ἐ. ἐ

533. Εὔβοια (εὖ—βία).—589, Μεγαρὶς (μέ, γᾶ, ρὶς).—

590	ΚΥΜΑ 595.	Β
	ΥΔΩΡ	ΣΟΣ
	ΜΩΡΑ	ΣΕΛΑΣ
	ΑΡΑΨ	ΠΩΓΩΝ
		ΑΛΚΑΙΟΣ
591. Σοῦτσος, μοῦτσος.		ΠΑΡΥΣΑΤΙΣ

592. Ὀδησσός.

594. ΠΕΛΑΡΓΟΣ, ἕλας, λάρος, ἄλσος, Ρέα, γάλα, Ὄλγα, σέλας.— 595—597. 1, τὸ βιβλίον εἶνε ἄλαλος διδάσκαλος.— 2, τὸ ἴον εἶνε ἄνθος.— 3, ὁ σάπων καθαρίζει.— 598. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ γράμματος Ρ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: Σειρά, Ὑδάρος, Ρῆνας, ΟρΟς, ΣιΣύρα. (=ΣΥΡΟΣ, ΙΑΝΟΣ).— 599. Ἥλιον θέλω καὶ οὐ θυσίαν.— 400. Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.